

Գևորգ Լափին

Եվ մի աղջիկ ,մայթում խավար

Եվ մի աղջիկ ,մայթում խավար,
Քայլում է ու անձայն լալի՛ս...

Ինչու՞ է նա այդպես լալի՛ս...
Ու մոլորված գնում-գալի՛ս,
Նոր տարվա օ՛րն այս խանդավառ.

Գուցե նրա հե՛րթն է գալիս
Չգալու՛, որ կյանքը, ավա՛ղ,
Հաճախ նաև... վի՛շտ է տալիս.

Դրա համար էլ նա՛ լալի՛ս,
Ձյունն ու արցունքը կո՛ւլ տալիս ,
Դեզերո՛ւմ է մայթում խավար.

Եվ կարծում է հավանորեն,
Թե էլ չի՛ գա քախտը նորեն
Եվ...անցե՛լ է անդառնալի...

Որտեղի՛ց այդ գիժն իմանա,
Որ ամե՛ն ինչ, այս ձյան նման,
Գալիս է, որ հավվի՛- գնա՛,
Եվ զո՛ւր է նա այդպես լալիս...